

นิทานเรื่อง “รุ่มคันเดียว”

ในหมู่บ้านเล็ก ๆ มีหนูนาตัวหนึ่งชื่อ "จืด" จืดมีรุ่มคันโปรดสีแดงสด ที่จืดจะถือติดตัวไปทุกที่ และจะไม่ยอมให้ใครยืมเด็ดขาด วันหนึ่ง ท้องฟ้ามีดครึ้มแล้วฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก เพื่อน ๆ สัตว์ตัวอื่น ๆ พากันวิ่งหลบฝนใต้หลังคา แต่มี "เปิดน้อย" ตัวหนึ่งที่กำลังหิวตะกร้าขนม และเปียกฝนจนตัวสั่นเทา เปิดน้อยเดินมาหาจืด แล้วพูดด้วยเสียงสั่น ๆ ว่า "จืดจ๋า... ขอฉันหลบใต้รุ่มด้วยคนได้ไหม? ขนมในตะกร้าจะเปียกหมดแล้ว" จืดกำรุ่มสีแดงไว้นแน่น แล้วพูดเสียงแข็งว่า "ไม่ได้หรอก! รุ่มคันนี้ของฉันคนเดียว เดี่ยวเปิดน้อยจะทำให้รุ่มเปียกหมด" เปิดน้อยเสียใจมาก จึงต้องเดินก้มหน้าตากฝนไปคนเดียว ไม่นานจืดก็ต้องเดินกลับบ้าน แต่ระหว่างทาง จืดสะดุดก้อนหิน! รุ่มสีแดงหลุดมือลอยไปติดอยู่บนต้นไม้สูง จืดพยายามกระโดดคว้าแต่ไต่ไม่ถึง แล้วยืนตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ จืดเริ่มร้องไห้ด้วยความหนาวและกลัว ทันใดนั้นเอง จืดเห็นเปิดน้อยเดินย้อนกลับมา พร้อมกับกิ่งไม้ที่เอามาบังฝนให้ตัวเอง เปิดน้อยเห็นจืดเปียกปอน และรุ่มอยู่บนต้นไม้สูง เปิดน้อยไม่ได้พูดอะไร แต่เดินตรงไปที่ต้นไม้ แล้วใช้ปากยาว ๆ ของมัน จิกดึงรุ่มสีแดงลงมา แล้วยื่นคืนให้จืดอย่างอ่อนโยน จืดรับรุ่มมา แล้วพูดด้วยความละอายใจว่า "เปิดน้อย ขอโทษนะ ฉันเคยใจร้ายกับเธอ" เปิดน้อยยิ้มแล้วตอบว่า "ไม่เป็นไรหรอกจืด ตอนนี้เธอหนาวมากใช่ไหม? มา! เรากางรุ่มด้วยกัน นะ" จืดรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาก ไม่ใช่แค่เพราะรุ่ม แต่เพราะความรู้สึกดี ๆ ที่เกิดขึ้นในใจ